

גליון מספר 50

ילדי הצדיק

בעין העדשה

מטה עשה

מדברי קדשו של מורנו הרב שליט"א

אומר המדרש רבה בפרשת וארא פרשה ט' שמושה הגיע לפרעה, פרעה אמר לו תן לנו אות ומופת. אתה אומר ה' שלח אתך, ה' הוא האלקים, תעשה אות ומופת. אז מה הוא עשה, הוא לקח את המסקל, זרק את המסקל והוא נהיה נחש.

פרעה התחיל להתפוצץ מצחוק, הוא אמר מה אתה עושה? לוקח את המסקל, זורק. את זה כל תינוק יודע, אצלנו לומדים את זה בגיל ארבע, חמש, בגן ילדים.

אתה למדת את זה, בן כמה אתה? בגיל 80. אתה לא מתבייש, עכשו רק למדת את זה, כבר יש לך זקן לבן, ואתה משחק במשחקים של תינוקות בגן ילדים!!

"ויקרא פרעה לכל החכמים ולכל המכשפים,

והתחיל פרעה משחק עליהם" - התפוצץ מצחוק, מייד הוא קרא לאשתו, הוא אמר לה פטמה, בואי תזרקי את המסקל שלך, היא זרקה את המסקל וזה נהיה נחש.

אחרי זה נכנסו גם חרטומי מצרים, אחרי זה הוא קרא לתינוקות בגיל 4-5, הגיעו תינוקות קטנטנים, כלם זרקו את המקלות שלהם והם נהיו נחשים.

פתאום מה נהיה? חזר הנחש של משה, נהפך למטה והתחיל לבלע את כל הנחשים שהיו שם והוא לא מתנפח, הוא בולע בולע ובולע כמו מגנט.

ופתאום הנחש התחיל להתקרב לפרעה, פרעה נבהל, הוא חשב שעכשו הזלכים לבלע אותו, הוא נתן זנוק אחרון, התהפך מהפסא. הוא אמר עוד מעט הוא יבלע אותי, הוא אמר עכשו אני רואה שהאלוקים שלכם, אלקים גדול.

דבר המשגיח

ילדים צדיקים וחביבים שלום וברכה

זכינו שהשבוע ביום שני היה יום הולדתו של מורנו הרב שליט"א, יום זה הוא יום חשוב מאד ומחוק. **היום בו רחם השם יתברך על דורנו והביא לנו את מורנו הרב שליט"א, שהוא הצדיק שמתחנן ומתפלל לפני אבינו שבשמים למען בלנו וכלל דורנו בפרטיות ובכלליות.**

ילדים צדיקים, אתם שהביל פיכם הוא הביל טהור שאין בו חטא, צריכים אתם להתחזק ולזכר כמה חשוב הוא מידי יום ביומו, לא לותר, להתפלל ולהגיד תקוני הכללי על מורנו הרב שליט"א ולהתפלל שהשם יתברך יאריך את ימיו בטוב ובנעימים ויהיה תמיד יחד אתנו בבריאות איתנה. ימים על ימי מלך תוסוף שנותיו כמו דור ודור.

א גוט שבת
המשגיח נפתלי ביק.

אומגה בפארק ג'ננה – ר"ח אדר א' תשפ"ב

תמונות השבוע

- מל עוב -

מעומק ליבנו שולחים אנו את ברכתנו לחתנים:

נפתלי הדר ג"י

נתן בן חיל ג"י

נחמן בן שטרית ג"י

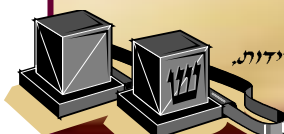
נתן סופר ג"י

לרגל הכנסם לעול תורה ועצומת.

יהי רצון שתזכו לעלות מעלה מעלה בעבודת ה' ובדרכי החסידות.

בדרך רבנו הקדוש ומורנו הרב שליט"א.

טאחלים: ילדי הצדיק.

תקציר: בעקבות הגניבה שהתרחשה בבית השל"ה הוא שלח את תלמידו זאב פורסניצר לרדוף אחרי הגנבים, אך הזהירו כי יאמר להם שמחול להם על הגניבה ומאידך יאמר לרבניית אשר הם היו אנשים כשרים.

רבי"י, ענה פרוסניצר, "הבנתי גם הבנתי. אך הרבי איננו בן אדם, כי אם מלאך אלקים! הרבי נוהג במידת החסד עם אנשים שאינם ראויים לכך, ולא עוד..."

רבי ישעיה קמט את מצחו לרגע, והפסיקו בכעס עצור:

"שתוק, בבקשה! הלואי וידעתי תמיד כיצד עלי להתנהג, כפי שהנני יודע ברגע זה. למה אתה רוצה להניאני מלמלאות חובתי. ראה תראה: שלושת האנשים יחזרו בתשובה ויהיו לאנשים ישרים בראותם כמה אני חושש לבל יענשו ח"ו על העול אשר בכפם, והרבניית לא תחשווד עוד בכשרים לעולם, אם תוכח שנכשלה הפעם. האם אינה שקולה יותר הצלתן מעוון של ארבע נפשות בישראל, מארבעת הבגדים הישנים שגרמו לכל העינין הזה? פרוסניצר, צא לדרך, צלח ורכב! אקרא את ברכת הכהנים, והיא תלוה אותך בדרך".

לאחר הליכה של שעות אחדות בדרך המובילה למאינץ, מצא פרוסניצר את שלושת האנשים באחד מבתי המרוח אשר על אם הדרך. הם נשאו אתם כמה בקבוקי יין מבית הרב, וערכו למו משתה. את כליהם השאירו בעגלת יד קטנה לפני בית המרוח, ומבטו החודר והבולש של פרוסניצר הבחין בבגדים הגנובים, עוד טרם דרכה רגלו על מפתן הבית. המסובים הכירו מיד את הבחור, אך בתחלה התעלמו

ממנו. משקרב אליהם, העמידו פנים כאילו אין הם מכירים אותו, שאלו בשלומו והזמינוהו לשתות אתם כוס יין. אחד הבקבוקים טרם נפתח, ואפשר היה עוד לראות עליו את חותמת הרב מפרנקפורט, שהיתה כה מוכרה לפרוסניצר. אך פרוסניצר עשה את עצמו כאילו לא השגיח בה, ושאל את המסובים כיצד יכלים הם לשתות יין בבית מרוח לא יהודי.

"את היין הזה" - גמגם הגדול שביניהם - "קבלנו בתור צידה לדרך מאת הרבניית מפרנקפורט. אין היא נותנת לאורח לצאת את ביתה, אלא לאחר שהעניקה לו צדה לדרך. ומי אתה בעצם?"

"אני" - ענה פרוסניצר - הנני בבחינת הממונה על בית יוסף, ברדפו אחרי בני יעקב, כדי למצא את גביע הכסף אשר לאדוניו. וכמוהו הנני לשאול אתכם: למה שלמתם רעה תחת טובה?"

פרוסניצר המשיך לדבר על לבם דברי כבושין, עד שהאנשים השפילו את עיניהם מרוב בושה.

"הצדק אתך", אמר לו האיש אשר לקח את הבגדים. "חטא כפול הוא לגנוב משהו מאיש קדוש כהרב דפרנקפורט. אנו נחזיר לך את הכל, והננו לבקשך שתמליץ באזני הרב בעדנו, למען יסלח לנו על פשעינו".

לתמהון האנשים, הסביר להם פרוסניצר שרבי ישעיה שלחו אליהם כדי למסור להם במתנה גמורה את הבגדים, ועל כן אין באפשרותו לקבלם בחזרה, שהרי קנינם הם כעת. 'כל

הגוזל את חברו שוה פרוטה כאילו נוטל נשמתו ממנו' הורו לנו חז"ל. אין הרב דפרנקפורט רוצה שיענש ח"ו אדם בסיבתו, רשאים אתם לעשות בבגדים כטוב בעיניכם, ללבשם או למכרם. שובו ממעשיכם הרעים, היו לאנשים ישרים, ומורי רבי מוחל לכם במחילה גמורה".

"הננו מבטיחים לך בתקיעת כף" - ענה שוב הגדול שביניהם - "שאנו נשמע לעצתך. ולאות על נכוונת הבטחוננו, הננו מחזירים לך את מכתב ההמלצה שקבלנו מהרב דפרנקפורט עבור האב"ד דמאינץ. ברצוננו להתחיל בחיי עמל ועבודה, מעשינו יקרבונו, ואין אנו זקוקים עוד למכתבי המלצה. המסכימים אתם לכך?" - סיים האיש את דבריו, בפנותו לשני חבריו.

"בלב ונפש", ענו שניהם כאחד. הם החזירו לפרוסניצר את המכתב והמשיכו בדרכם למאינץ, ואילו פרוסניצר פנה פרנקפורטה, ועוד באותו לילה, בשעה מאוחרת, הגיע הביתה.

בית הרב כבר היה סגור. פעמונים טרם נודעו אז בפתחי הבתים, ועל יד הדלת נמצא פטיש עץ. פרוסניצר דפק בו שלוש פעמים, והדלת נפתחה לפניו מיד. הרב והרבניית ציפו לבואו.

הרבניית הסתכלה בו במבט מאוכזב. היא קוותה שהוא יחזור עם חבילת בגדים גדולה, ובראותה אותו שב ריקם, ידעה מיד ששליחותו נכשלה.

"אכן, לא הצלחת בדרךך?" - שאלה אותו הרבניית בהתרגשות.

"יש לדבר פנים לכאן ולכאן", ענה פרוסניצר. "אמנם לא הבאתי בחזרה את הבגדים. אך חזרתי באמונה שלמה, ששלושת האורחים אנשים ישרים

הם. חפשתי בכל כליהם וחפציהם, וקבעתי שהכל שייך להם, ובכל אופן אין אצלם שום דבר השייך לכם".

"ברוך השם!" ענתה הרבניית. "ובכן, חשדתי בכשרים! איך אוכל לתקן את הדבר הזה?"

"כל חטא אפשר לתקן, ע"י חרטה על העבר, וקבלה לא לעבור עוד על חטא זה להבא", ענה לה רבי ישעיה.

"אעשה כל מה שביכלתי, כדי לתקן את הדבר", - קבלה מיד עליה הרבניית, - "ולא אוסיף עוד לחשווד בכשרים".

"יפה אמרת", ענה הרבי, "אך קשה מאד לקיים. גדול הנסיון בדברים כאלה, ועל כגון דא אנו מתפללים כל בוקר אל ה': 'ואל תביאנו לידי נסיון!' עלינו להתמיד בתפלה זו ביתר שאת ובכונה עצומה! ועכשיו, עת לנוח! פרוסניצר בודאי עיף ויגע מהדרך, וגם את זקוקה למנוחה, אחרי התרגשויות היום".

"לא אוכל עוד לישון, כי כל הזמן מטרידה אותי המחשבה מה עלינו לעשות עוד כדי למצא את הבגדים. הבגדים אינם בבית. חפשתי בכל מקום, בכל החורים והסדקים. הבחורה המסיקה אצלנו את התנור בשבת, חשודה עלי מאד..."

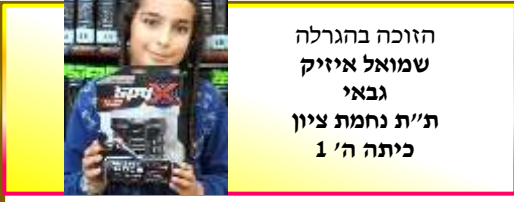
"למען השם!" התפרץ הרבי בצעקה שהבהילה את הרבניית. "למען השם! הפסיקי! רק לפני רגע קבלת על עצמך לבל לחשווד עוד באיש, וכבר את נכשלת בדבר זה".

המשך בשבוע הבא בע"ה.

שם _____ משפחה _____
 ת"ת _____ כיתה _____
 את התשובות אפשר להגיש עד יום ד'.
 הפותרים נכונה יכנסו להגרלה.
ניתן לשלוח תשובות לפקס: 077-9305-317
 תשובות בפקס אפשר לשלוח רק עד יום ג'

השאלות

הזוכה בהגרלה
 שמואל איזיק
 גבאי
 ת"ת נחמת ציון
 כיתה ה' 1

למה זוכין על ידי התבודדות? (לקוטי עצות)

קטן היודע לקרות ויודע למי מברכין
 האם עולה ממנין הקוראים? (רמב"ם)

איך יקים מצות למוד מי שאינו יודע כלל
 ללמוד? (קצור שלחן ערוך)

למה יהיה עקר התחיה לעתיד? (לקוטי עצות)
אשכנז: (נאוה - כ"ט) "עקר התחיה לעתיד שיחיו
 ויקומו בתחיה, יהיה רק להשפלות של כל אחד."

אחר מי טבע האדם להמשיך במעשיו? (רמב"ם)
אשכנז: (הלי תפלה וברכת כהנים הל כ"ט - י) "טבע האדם הוא,
 להיות נמשך במעשיו, אחר רעיו וחבריו ואנשי
 מקומו, לפיכך צריך האדם להתחבר לצדיקים, ולישב
 אצל החכמים תמיד, כדי שילמד ממעשיהם."

מדוע אסור לענות לרשעים דברי עזות?
 (קצור שלחן ערוך)
אשכנז: (סימן כ"ט - ח) "שלא יקנה קינו בנפשו להיות
 עז פנים, אפלו שלא במקום עבודתו יתברך שמו."

זאת אנו מבקשים

בשעבר רבנו מוֹלֵאטִיפָאלי לְבַרְסֵלֵב החלו לנסע אליו אנשי הכניכה, ביניהם אנשים פשוטים כרוכלים ומוכרי כלים וסורים הנקראים: "טעפערס".

בששמועו זאת מוֹחֶרְנֵת וְרַבֵּי נִפְתְּלֵי אָמְרוּ זֶה לָזֶה: "הרי זאת אנו מחפשים" פי הרגישו חסר בנפשם ובקשו למצא צדיק כזה שילחוב לבם אף ורק לתורה ועבודת ה'.

בן, הוא לא כמו שאר האדמו"רים שמקבלים פדיון ומברכים, הוא כל היום דורש עבודת ה' והתקלית אפילו מפשוטים כמונו.

שמעתי... הגיע לברסלב אדמו"ר חדש סורים בול שזר

הצדיק ירדי

בש"א ח"ב סל"א

הצלחה
אלימלך בן שרה.
שאל חיים בן יונה.
פעסיא ברכה בת ריינא
רייזל אסתר.
אברהם אלכסנדר בן
גולדא.
רבקה בת פעסיא ברכה.
שמואל אהרן מנחם
ודבורה בני רבקה.

רפואה שלימה
יעקב בן חנה ממן.
ניסים בן אסתר.
אורלי בת בת שבע.
קורים רונית בת רבקה.
נתן בן רחל.
רחל חנה בת ענת.
סרה ליבא בת רחל חנה.
ביילא בת יוסא גיטל.
הרץ הנוולד בן ביילא.
הרסה בת יונה.

זיווג הגון
חיה בת כוכבה.

זרע של קיימא
ישי בן הרסה.
אפרת החלה בת יונה.

לעילוי נשמת
אסתר בת חיים פרידה.
מרים בת יחזקאל וחנה.
הרסה בת יונה.

הצדיק ירדי

בש"א ח"ב סל"א

חברת תקוני הפללי בשבת
14:10 – 15:10

חברת אבות ובנים בשבת
15:10 – 16:10

חברת תקוני הפללי והלכה בימי החול
17:20 – 18:40

כלם חסידים לבוא באופן אישי, קטפה לראשכם
המשקלית.

תורנות יומן למפגש או יום לסיפור חרב נפלא. גיל 052-7156621

החל מיום שבת תעסקו יחד ביהי רצון מלפנינו שיהיה לנו חג שמח

לומדים ליקוטי עצות

גאוה וענוה

לא. צריכין להתפלל ולבקש מאד מהשם יתברך לזכות לשפלות וענוה באמת, כי אין אנו יודעים כלל מה היא ענוה ושפלות אמת, כי בודאי אין זה התכלית שיהיה נבזה ועצל שקורין "שלימזלניק". כי הענוה היא עקר החיים של כל איבר ואיבר והוא כל תענוג עולם הבא, ובודאי אין זה התכלית של עולם הבא להיות נבזה ועצל וכי' חס ושלום. רק הוא חכמה נפלאה בחינת משה בחינת מלכות.

עלפן צריכין רק לבקש מהשם יתברך שיעזור לו לזכות לענוות ושפלות אמת שהיא עקר החיים ועקר התענוג של עולם הבא, כנ"ל.

לב. כשרואה אדם בעצמו שהולך לו שלא בסדר, ידע שיש לו גדלות יעשה תשובה וישפיל את עצמו ויהיה בבחינת מ"ה, ואזי יחזור לילך לו בסדר.

דעת

א. עקר הדעת היא בלב, כי גם עכ"מ יש להם דעת, אבל הוא בלא לב אף עקר הדעת כשהוא בלב. וישם בלב מקום היךאה.

הינו שעקר הדעת שידע את השם יתברך בלבד ולא במחו לבד. שימשיך ויקשר את הדעת לתוד הלב, עד שתפל עליו אימה ופחד ויראה מגדלתו יתברך, עד שיתעורר לעבדו באמת, עד שיזכה ליראת הרוממות שידע ממי יתרא.

וזה זוכין על ידי התבודדות, על ידי ששופטין את עצמו בעצמו ועל ידי זה זוכין לאור הגנוז.

אחת השאלות במדור 'הליכות' בפנים העלון, היא על ליקוטי עצות מהמדור הזה.

אנשי הצדיק

כשהיה באומאן שמע בביתו קול של הצועקים על הבית עלמין... ופעם אחת שמע אשה אחת שהיתה צועקת שם על קבר אביה: "אבי" "אבי"... ובתו תחיה היתה עומדת אצלו אז. ענה ואמר לה: האשה הזאת צועקת בכונה היטב "אבי אבי", אבל אביה אינו בכאן כלל...

ואמר אז: אבל אצל הצדיק אין צריכים לחשוש על זה שמה אינו שם, כי מיתת הצדיק הוא רק כמו מי שיוצא מחדר לחדר אחר. והמשיל אז לבתו על עצמו: כמו שאני עתה בחדר זה, ואחר כך אני יוצא מחדר זה ונכנס לחדר השני וסוגר הדלת אחרי, אם אתה תבוא אצל הדלת ותצעק "אבי אבי" וכי' לא אשמע דבריך? כךברים האלה נשמע מפיו הקדוש כמה פעמים, שרמז לכל אחד ואחד כמה גדלה המעלה של מי שיזכה לבוא על קברו הקדוש והנורא, כי בודאי ישמע דבריו ויעזר ויושיע לו בכל מה דאפשר.

שיחות הר"ן - ק"ו

חסיד אחד עובד ה' בא אל הבעל התניא ובקשו שיתן לו איזה התחזקות לעבודת התפלה, וישאלהו הבעל התניא: "הרי עשרים שנה שאתה אצלי ולא בקשת כזאת ומה קרה עתה?"

ויענה החסיד שלפני עשרים שנה לרגל מסחרו היה צריך להיות בעיר הבירה פטרבורג ובעברו שם ליד מגרש גדול ראה מחזה נורא, שעומדים שתי שורות חיילים מאה בכל צד ובידם אלות שבסוף היו מסמרים בולטים והענישו איזה חיל וחייבוהו לעבור ביניהם, והכוהו עד זוב דם, ושאלתי: "מה חטא חיל זה?" וענו לי: שבעמדו בלילה בעמדת השמירה בארמון הקיסר ניקולאי ימח שמו קפאה אזנו!

ושאלתי מה? עבור זה מכים אותו? הרי הקור קשה כל כך ומה לי שקפאה אזנו?

וענו לי: באמת אינך מבין?! כי מי ששומר על ארמון המלך צריך לרתוח בו כל דמו עד שלא יקפא בקור הכי גדול! ואם קפאה אזנו סימן שאינו נאמן כל כך למלך! ועבור זה מכים אותו מכות נאמנות!

ובראותי מחזה נורא זה אחזתני רעדה, הרי אני עומד ומדבר של פעמים ביום עם מלך מלכי המלכים ואיך לא ירתח דמי בקרבי ואתפלל אל ה' בכל רמ"ח אברי וש"ה גידי! וכך נמשך ההתעוררות כעשרים שנה! ואולם עתה נתקרה קצת ההתעוררות מהמעשה הלז, ולכן באתי אל הרבי שיתן לי התחזקות לתפלה.

ולפי ספור נורא זה אפשר להסביר מדוע יעקב אבינו אמר על התפלה 'בחרבי ובקשתי' כמבואר בתרגום שהפרוש בצלותי ובעעותי, כי אם היה אומר 'בתפלתי, הייתי חושב שאפשר לשבת על כסא נח ולהתפלל להשם יתברך, ולא היינו יודעים איך צריך להראות תפלה. אבל כשיעקב אבינו מדמה זאת למלחמה, וזה ידוע שבמלחמה החיילים יודעים שמלחמתם היא או לחיים או למות, ולכן הם נלחמים בכל כחם ובכל מרצם,

וזה רצה יעקב אבינו להנחיל לנו שהתפלה צריכה להיות בכל הכח והמרץ כמו במלחמה, ורק כך מנצחים ופועלים ישועות.

(הר ציון - יוחי)

כיבוד אב ואם

אחר הקידוש בליל שבת הילדים נוהגים לנשק ידי אביהם ואמם. ועל פי הסוד יש ענין גדול לנשק ידי אמו בליל שבת. ואף על פי כן ינשק ידי אביו תחילה, ואחר כך ידי אמו. וגם בן נשוי המתגורר בסמוך להוריו נכון והגון שילך בכל ליל שבת להוריו לנשק את ידיהם. ובפרט באמא שהיא אלמנה. ואם אשתו מתנגדת שילך לבית הוריו לנשק את ידיהם מחמת שהקידוש בביתה מתעכב, או שיש לו אורחים, או ילדים קטנים, נכון שהבעל יסביר לה את חשיבות מצות כיבוד אב ואם, וישכנע אותה להסכים לזה. ואם בכל זאת הדבר מפריע לה, ילך לבית אמו לאחר העסודה.

(ספר ילקוט יוסף סימן רע"א - קל"ג)

עובדות והלכות על הפצוה החשובה

בכל ליל שבת קודש לאחר תפילת ערבית היה הגאון רבי יוסף רביע זצ"ל הולך דרך של כרבע שעה לבית אביו הר"ר אליהו זצ"ל לנשק את ידו ולהתברך ממנו (שאמו נפטרה כבר). וכן המשיך במנהג זה אבי מורי כאן בארץ בחיי חיותו של אביו רבי יוסף זצ"ל, שלא היה הולך מבית הכנסת לביתו לעשות קידוש עד שמקודם היה הולך לבית אביו (כשאני הייתי מצטרף עמו פעמים רבות) ומנשק ידי אביו ואמו, ואף שומע הקידוש ושר לו את הפיוט "יום השבת אין כמוהו" בניגון בגדאדי מקורי כדי לגרום להוריו עונג שבת, ומוסיף ושר לו את השיר "ירבו שמחות" ושוב מנשק ידי הוריו ורק אז הולך לביתו לעשות קידוש. (ספר כרם אליהו)

אחר הקידוש בליל שבת גדול לנשק ידי אמו בליל שבת. ואף על פי כן ינשק ידי אביו תחילה, ואחר כך ידי אמו. וגם בן נשוי המתגורר בסמוך להוריו נכון והגון שילך בכל ליל שבת להוריו לנשק את ידיהם. ובפרט באמא שהיא אלמנה. ואם אשתו מתנגדת שילך לבית הוריו לנשק את ידיהם מחמת שהקידוש בביתה מתעכב, או שיש לו אורחים, או ילדים קטנים, נכון שהבעל יסביר לה את חשיבות מצות כיבוד אב ואם, וישכנע אותה להסכים לזה. ואם בכל זאת הדבר מפריע לה, ילך לבית אמו לאחר העסודה.

(ספר ילקוט יוסף סימן רע"א - קל"ג)